

DE CURAÇAOSCHE COURANT

Deel LVII.

ZATURDAG den 10den APRIL 1869.

No. 14.

Zitting van den Kolonialen Raad op Donderdag den 1 April 1869.

Voorzitter de Heer Mr. J. H. Beaujon, Procureur-Generaal.

De Voorzitter legt ter tafel, ter nadere behandeling door den Heer Gouverneur ingezonden, een adres aan ZHEG. gerigt van den Heer M. J. Jesurun c. s. houdende bezwaren tegen de in het vorig jaar op het eiland Bonaire ingevoerde 10% belasting op den uitvoer van produkten, welk adres bereids by de leden rond is geweest.

De Voorzitter legt verder nog ter tafel een ontwerp-keur houdende bepalingen opzigtelyk de markt op Pietermaai, welk ontwerp mede reeds by de leden rond is geweest. De Voorzitter zegt dat indien geen der leden daartegen bedenking heeft, dit ontwerp nog in deze zitting in behandeling zoude kunnen worden genomen.

De Heer Evertsz verzoekt echter bedoeld ontwerp ten fine van onderzoek naar de afdelingen te verzenden vergezeld van de aan den Heer Naar verleende concessie en alle daartoe betrekelyke stukken, waarop de Voorzitter de behandeling van dit ontwerp uitstelt en te kennen geeft dat van het verzoek om die stukken aan den Heer Gouverneur kennis zal worden gegeven.

Aan de orde is het ontwerp-adres van den Kolonialen Raad aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal ter bestyding van het denkbeeld van loslating der kolonie, door eenige leden dier vergadering geopperd.

Bedoeld ontwerp-adres wordt voorgelezen, luidende hetzelfde als volgt:

Aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

De Koloniale Raad op Curaçao, gebruik makende van het regt hem toegekend by art. 95 van het Regl. op het beleid der Regering voor deze kolonie, wendt zich by deze met den meesten eerbied tot Uwe Vergadering.

Aanleiding daartoe vindt de Raad in de door enkele leden uit Uw midden geopperde meening als of het wenschelyk zoude zyn de kolonie Curaçao los te laten, en in het daarop door den Heer Minister van Kolonien gegeven antwoord: "Loslating der kolonien is een denkbeeld, tegen welks verwezenlyking vry beaugryke bezwaren zyn, zoolang de wensch daartoe niet van de kolonien zelve uitgaat."

Diep grieft het den Raad, dat dit denkbeeld in Uwe Vergadering opgekomen is, dat in Nederland zich stemmen doen hooren, om den band te verbreken, die tusschen Curaçao en Nederland sedert eenwen schier onafgebroken heeft bestaan.

Curaçao is innig gehecht aan Nederland en Oranje en heeft daarvan steeds de ondubbelzinnigste bewyzen gegeven; nauwelyks drie jaren geleden op den 4n. Maart 1866 is dit overtuigend gebleken, toen het jubelfeest gevierd werd der Vyftigjarige hereeniging met Nederland, nadat de kolonie negen jaren onder Engelsch bewind — het eenigste tydperk van vreemde overheersching — was geweest; by die gelegenheid toch waren het niet alleen de inwoners dezer kolonie, die zich feestelyk verhengden, maar hare zonen, in den vreemde gevestigd, namen ook deel in dat feest.

De ingezetenen van Curaçao, zoowel de hogere klassen als de middelstand, maken eene gevestigde maatschappij uit, afstammende van Nederlandsche voorvaderen, en in niets anders verschillende van de Europeesche Nederlanders, dan dat deze in het moederland en zy in de kolonie geboren zyn; voor het overige, even Nederlandsch van hart als de in het moederland geboren Nederlanders.

De lagere klasse der bevolking herinnert zich met dankbaarheid, dat het Nederland was, dat haar de vryheid schonk.

Van de bevolking der kolonie zal deze nimmer de stem uitgaan om te verzoeken dat Curaçao van Nederland worde losgemaakt.

Het bezit van Curaçao moge op dit oogenblik voor Nederland niet van hetzelfde gewigt zyn als voorheen; maar deze omstandigheid wettigt niet het verbreken der banden tusschen Onderdanen en Vorst, tusschen Kolonie en Moederland; en zou Nederland de voordeelen vergeten, die het voorheen zoo ruimschoots van Curaçao trok?

Neen, het besparen van eene niet aanzienlyke, met elk jaar verminderende bydrage uit 's Ryks schatkist aan de kolonie, weegt niet op, tegen hetgeen in de loslating zyner kolonien voor eenen staat besloten ligt.

De roem van Nederland als zeemogendheid, de herinnering aan de heldendaden van Nederlands Vlootvoogden, dat alles is te nauw verbonden aan het bezit der West Indische kolonien, dan dat men die kolonien om de eene of andere reden, zou kunnen of willen laten varen.

De Koloniale Raad heeft het zich ten pligt geacht, Uwe Vergadering bekend te stellen met de gevoelens van gehechtheid aan Nederland en Oranje, waarmede de bevolking dezer kolonie bezielid is, en hoopt dat er in het vervolg, geene sprake zal wezen van Curaçao's loslating, maar dat, integendeel, het streven zal zyn, om de banden tusschen Kolonie en Moederland met elken dag nauwer te doen worden.

Daartoe strekken steeds de pogingen van den Kolonialen Raad.

De Koloniale Raad enz.

Op de vraag van den Voorzitter of ook een der leden over de algemeene strekking het woord wenschte te voeren, verzoekt de Heer de Veer het woord en zegt dat hy zich vereenigt met dit adres, en het woord ook nu niet zou voeren, indien hy de overtuiging had dat de leden der Tweede Kamer ten volle bekend waren met den toestand van Curaçao; dat dit adres door den Kolonialen Raad wenschelyk werd geacht, dewyl er leden der Tweede Kamer waren, die van loslating onzer West-Indische kolonien spraken, — en dat, naar des sprekers meening, de aanleiding tot deze uitdrukking gelegen was in onze koloniale subsidie, die in de laatste jaren hooger werd opgevoerd, dan welligt noodig is. Spreker vraagt à qui la faute? De Koloniale Raad was er immer op uit, om dáár, waar het noodig was bezuiniging daar te stellen, doch de behandeling van het budget bleef voor hem eene zeer ontmoedigende zaak, want hetgeen hy het eene jaar vaststelde voor het volgende, daar hoorde hy niets meer over; de verantwoordiging van de door den Raad toegestane sommen werd hem niet overgelegd — dus het daarop volgende jaar moest hy een ander budget vaststellen, wyl hy geene inzage kreeg van de uitgaven van het vorige; — zoo bleef het altyd in het blinde werken.

Spreker gaat eenige jaren terug, en, beginnende met de emancipatie merkt hy aan dat de invoering daarvan vergezeld ging met vele noodeloze uitgaven; — uit het Moederland kwam de benoeming der thans nog in dienst zynde Districts Commissarissen; — hy vraagt: was dit noodzakelyk? hy vermeent van neen, want Curaçao had geen staatsvoorzigt voor geëmancipeerden. Tot het verblyf van vier dezer ambtenaren werden tuinen of buitens aangekocht voor zeer hooge sommen. Deze tuinen, buitens of woningen dier ambtenaren vorderen nog steeds jaarlyks aanzienlyke sommen, door het genie-departement, tot onderhoud en aanbouwing.

Had men eenige der toenmalige Districtmeesters eene jaarlyksche toelage aangeboden, dan zouden zy naar zyne overtuiging, dezelfde diensten gepræsteerd hebben als de tegenwoordige Districts Commissarissen; — daardoor zou men op de tractementen veel bezuinigd hebben en de aankoop van plantages, zoowel als jaarlyksch onderhoud was onnoodig geweest.

Spreker zal niet gewagen van de hooge som-

men, die er jaarlyks worden uitgetrokken tot onderhoud van oude en gebrekkige geëmancipeerden, daar hy het van de zyde van het moederland als een pligt beschouwt om hierin te voorzien.

Niettegenstaande de Koloniale Raad het beginsel huldigt, dat de Staat geene nyverheids-onderneming behoort te dryven, is uit zyn midden eene roepstem naar het moederland uitgegaan, om af te zien van den voorgenomen verkoop van Bonaire, omdat daardoor een bron van inkomsten verviel, die niet gedekt kon worden dan door een drukkend belastingstelsel.

Verder verwyst spreker op de nieuwe wetgeving, die de kolonie door het moederland als eene verpligting wordt opgelegd, en was men wel daarby indachtig, dat hierdoor de subsidie aanmerkelyk moest stygen, terwyl men uit het oog scheen te verliezen dat onze kolonie thans geene vooruitgaande kolonie is. De vraag zou dus, meent hy, niet overbodig zyn: — was het nu niet het geschikte oogenblik geweest om bezuiniging daar te stellen, om de ambtenaren, die men had, te gebruiken en niet tot benoemingen van nieuwe over te gaan.

Deze redenen meent spreker in overweging te moeten geven, om het adres te zenden, zoo als het daar ligt, met mededeeling van het gesprokene, om de leden der Tweede Kamer, die van loslaten der kolonie spreken, te doen inzien, dat voor een deel de uitgaven van de kolonie, door maatregelen van het moederland genomen, zyn opgevoerd, en dat de kolonie immer subsidie noodig zal hebben, zoo lang zy geene welvarende kolonie wordt.

De Heer Jesurun is het geheel met den Heer de Veer eens, dat de regering telkens nieuwe ambten creëert en dat de daaraan verbonden bezoldigingen vermeerdering van subsidie ten gevolge hebben.

De Commissie van redactie meende echter dat punt niet in het adres te moeten opnemen, omdat hetzelfde gerigt is aan de Volksvertegenwoordiging in Nederland en het niet raadzaam geoordeeld werd, daarin de handelingen der regering minder gunstig te beoordeelen. — Spreker acht het echter niet minder waar, dat er verscheidene ambten zyn, die als sinecures beschouwd kunnen worden; en dat de regering nieuwe ambten in het leven roepende, toch vermindering van subsidie vordert, terwyl enkele leden van de Staten-Generaal van loslating der Kolonien spreken.

Hy merkt op dat de oorzaak, die tot het denkbeeld van loslating geleid heeft, gelegen is in de vermeerderde koloniale uitgaven en meent dat zoowel de inkomsten als de uitgaven zyn vermeerderd, en acht het pligt dat het evenwigt worde hersteld door voor iedere nieuwe uitgaaf eene nieuwe bezuiniging toe te passen door minder te bouwen, af te breken, op te bouwen, te herbouwen of te verbouwen.

De Heer Rojer het woord opnemende zegt het volgende:

Ik bevind my tusschen het voorloopig Rapport (Kolonien), het gevoelen van den Minister van Kolonien en het voorstel van den Heer Jesurun, maar gevoel my niet opgewekt heden het woord te voeren, alleen de overtuiging dat ik niet zwygen mag, doet my er toe overgaan.

Van Fransche en Hollandsche voorouders afkomstig, onder de Engelsche vlag geboren, Hollander geworden door de welwillendheid der Engelschen om Curaçao aan Holland af te staan, zou ik gaarne Hollander willen blyven, my echter wordt de deur gewezen.

Is het mogelyk omdat ik ook van Fransche afkomst ben en geboren Engelschman, dat ik eergevoel heb? Zoo ja! dan wensch ik niet voor de tweede maal de deur te worden gewezen.

Een' onaangename indruk heeft het voorloopig verslag (Kolonien), voorkomende in de N. R. Courant dd. 29 October 1868 No. 300, op my gemaakt. Hetzelve luidt als volgt:

"Enkele leden stonden de meening voor, dat het wenschelyk zoude zyn om de kolonie

